

Mindenki felesége

Nem tiltottam le, csak beraktam archívba. Hatvanötezer forintba és egy óra utazásba került, hogy megszabaduljak pár napra az életemtől. „Egy hely, ahol megáll az idő: kikapcsolódás madárcsicsergős, falusi környezetben, internet nélkül”, ez állt a hirdetésben, és bár az idő nálam egy éve nem mozdult, az offline lét gondolatában kezdtem hosszú idő óta először esélyt látni arra, hogy egy kicsit jobban legyek. Az utazás eredetileg nem miatta, és nem is ekkor lett volna – szeptember első hetére kaptam meg a szabadságomat, amit még augusztusra igényeltem. Az azonos területen dolgozó családos kollégám balatoni nyaralása nyilván fontosabb volt, mint hogy jeges lattékat igyak egy idegen városban. Az utat végül nem volt kedvem bepótolni, nem volt kedvem új dolgokat megtudni a világról, utasbiztosítást kötni, minisampont venni, „Top 10 látványosság” cikkeket olvasni. Budapesttől ötven kilométerre vettem ki egy Airbnb-t, vonattal egy óra alatt ideértem. Egyedül utazni igazi girlboss dolog, még akkor is, ha csak egy magyar faluba mész el és nem csinálsz ott semmit. Pizsamát, fogkefét, fehérneműt, naptejet és egy ezeroldalas könyvet raktam el, amit már az alapidiplomámhoz el kellett volna olvassak. Ha napi százötven oldalt olvasok, akkor már sikeresnek könyvelem el a nyaralást. Sikeres nyaralás, mondjuk pont ez az, amit állítólag nem kellene csinálni, mondjuk inkább azt, hogy beleolvasok, ha lesz kedvem. Akkor innentől nem csinálni semmit, ez a feladat, gondolom, amikor végre megtalálom a madáretetőben elrejtett kulcsot, amivel kinyithatom a házat. Ledobom a táskám és rögtön befekszem az ágyba, nem húzom fel az ágyneműt sem: az, hogy kikeltem az ágyból és eljöttem egy másikba, bizonyítéka annak, hogy életképes vagyok.

Hatvanötezer forintomba, egy óra utazásomba és egy doboz Valerianába került, de az első napon nem írtam neki. A háromnapos korlátlan mobilinternet csomaggal szemeztem ugyan, de inkább csak azért, mert mégiscsak rá kéne nézni a Teamsre, egy pillantást vetni az Outlookra, hogy vajon az ügyfél jóváhagyta-e a projektertem, és ha nem, akkor gyorsan odatelefonálni, hogy van-e kapacitása a helyettesítő kollégámnak megcsinálni a módosításokat. A barátnőm szerint nyugodtabb a nyaralás, ha néha meg

tudsz bizonyosodni róla, hogy rendben mennek a dolgok, mint azon stresszelni, vajon mi történhet és mindig a legrosszabbra gondolni. Végül arra jutok, teljesen mindegy, hogy látom-e, amúgy is mindig a legrosszabb történik. Maradok detoxban. Kiülök az erkélyre, gyorsan regisztrálok, hogy a kilátás szép, aztán elkezdek olvasni. A könyvben egy férfi borotválkozik a torony tetején, nem örülök ennek, azért kezdtem el olvasni, mert állítólag a végén megőrül egy nő. Nem fogok eljutni a megőrülésig.

Akárhogy számolok, ha mindent kizárok ebben a pár napban, ami általában pihentetni szokott, de állítólag káros számomra – görgetés a TikTokon órákon keresztül, rendelés a Mekiből, dohányzás – akkor nem marad más, csak hogy a nyomoromban dagonyázzak. Minden, ami elvileg jót tesz nekem, azt fogszorítva, legfeljebb valamilyen kihívás formájában tudom teljesíteni: 30 napig nem enni cukrot, 10 napig nem pizizni férfifigyelemért, 7 napon keresztül minden nap megtenni 10 000 lépést, 3 napig magamnak főzni a kávé. Az utóbbi már többször sikerült. Úgy terveztem, amíg itt vagyok, nem hallgatok majd zenét sem, ki kell éheztetnem egy kicsit a dopaminrendszeremet, állítólag utána képes leszek majd olyan dolgoknak örülni, mint hogy mit tudom én, kellemes a víz hőmérséklete zuhanyzás közben. Talán már egy nap Lana del Rey vagy Taylor Swift nélkül is segít valamennyit abban, hogy ne romantizáljam a szerelmi bánatom. Arra jutottam, nem tesz jót úgy általában a mentális egészségemnek, hogy megyek a városban és az megy a fülemben a kettes metró, hogy „I've been tearing around in my fucking nightgown, 24/7 Sylvia Plath”. Apukám régen mindig azt mondta, hogy amikor beteg vagyok, bármit kérhetek a boltból, banánt, narancslevet, csokit és én ötszázhatvan napja ezeket minden egyes nap eszem, és még mindig pár óránként rákeresek az interneten, hogy mennyi ideig tart végleg, teljesen túllenni valakin, mintha vágnék erre, mintha találnék erre valaha új választ, de úgyis mindig azt az egyet találom meg újra és újra, amelyik azt mondja, tizenegy éve tart ugyanott, de már elfogadta, hogy ez örökre így lesz, és ő az egyetlen ember, akinek hiszek, feladom hát én is, akkor is, ha ez egy tizenhároméves fikciója, aki csak unalomból írta ezt oda. Elfáradtam.

Estére vihar lesz. A hirdetésben szereplő „felhőtlen pihenés” hirtelen ironikussá válik. Akár félhetnék is, de eszembe jutnak a lányos pizsamapartik, amikor szellemet próbáltunk idézni. Már ahogy ideértem, kiszúrtam a polcon a cigánykártyát. Nem vettem meg az ilyesmit, egy tarotkártya-olvasásért anno még fizettem is. A nő azt mondta, hogy egy jóképű orvossal fogok összejönni, ez van írva a lapjaimban. Azóta is néha izzadva kelek éjszaka, bárki felesége előbb lennék, mint egy jóképű orvosé. Megkevezem a lapokat, várom, hogy kiessen egy, ehelyett leejtem az egész paklit. Pont így érzem magam. Felveszem őket, nem tetszik, amiket húzok, húzok újra és újra, de mindig a Halál kártya kerül a kezembe. Kint villámlani kezd, hát akkor most meghalok, gondolom, először csak viccelek ezzel, aztán eszembe jut, hogy senkinek nem mondtam meg, hogy itt vagyok, hirtelen nem bírom ki a detoxot, megveszem a korlátlan mobilinternet csomagot és felmegyek a Chat GPT-re, és nem is amiatt tör rám a hisztérikus sírás, hogy meghalok, hanem, mert az első, ami eszembe jut, hogy megkérdézem a Chat GPT-t, mit csinál majd az AirBnb host, ha holtan talál a lakásban. Hetedik pontként azt írja, hogy ha szükséges, szakember segítségét kéri az események feldolgozásában, sajnálni kezdem a nőt, mert nem elég, hogy a helyszínelők várásával

tölti majd a vasárnapját, hanem még terápiára is kell járnia hónapokig, és hát tizenhétézer forintos óradíjjal hamar veszteségesre jön ki az ittlétem. Kicsit lenyugszom, és a következő kérdésem már az, hogy mit jelent a Halál kártya. „A Halál kártya gyakran arra utal, hogy az életedben valami fontos dolog véget ér, ami helyet adhat valami újnak. Ez lehet egy kapcsolat, munkahelyi helyzet, vagy akár egy régi gondolkodásmód. Az elengedés után új lehetőségek nyílnak meg előtted. A kártya arra bátorít, hogy fogadd el a változást és lépj tovább az új lehetőségek felé.” Megnyugszom, nevetni kezdek. Nem, ez nem vall rám. Mint a falásroham, olyan ez, most, hogy megszegtem a szabályokat, nekem már mindegy, két gondolatba sem telik, már töltöm is le a Tindert, és folytatom a lelkizést a Chat GPT-vel. Detox volt, detox nincs, egy nap gyógyító semmittevés is több, mintha meg sem próbáltam volna. „AirBnb haláleset” címen menti el ez utóbbi beszélgetésünket, pedig a cigánykártyáról többet beszéltünk. Alatta ezek a címek sorakoznak még az elvonulásom előttről:

Szerelmi élet Kardok 3
Gnocchi hűtő eltarthatóság
Fejfájás cukormegvonás miatt
Hogyan derítsem ki
Európai országok megélhetés
Lelkizés és érzések
Fogyás időtartamának becslése
Fiú nálam aludt
Poliamoria kompatibilitás teszt
Randi hossz és etikett
Mellkasi szúrás nem hepatitis
Kedves, tisztelettudó visszautasítás

Hatvanötezer forintomba, egy óra utazásba, egy háromnapos korlátlan mobilinternet csomagba és egy Tinder Gold előfizetésbe került, de végül két további nap TikTokozás után elhagytam a szállást és még csak egy hiányzol üzenetet sem küldtem. A nyaralást sikeresnek könyvelem el. Nem néztem meg a sztoriját az autószalonos kamuprofilomról. Nem raktam ki képet virágcsokorról, amit magamnak vettem „when you finally experience the love you always deserved” felirattal. Nem néztem meg Spotifyon, mit hallgatott utoljára és nem gondoltam azt, hogy miattam hallgat szomorú szerelmes számokat. Minden szám szomorú szerelmes szám, minden szám szomorú szerelmes szám, eleget mantráztam már ezt, tudom, hogy nem minden rólam szól. Nevezhetjük karakterfejlődésnek.

Nyolcannégyezer forintba, két FlixBus-jegybe és tizenhatezer forint roamingdíjba került, de egy év múlva végre eljutok oda, hogy már egy másik kapcsolat miatt ülök buszra. Belgrádba foglalok szállást, amikor nem működnek a dolgok a filozófus sráccal, időt kér, sokat. Fél év után arra jutott, hogy nem érti a párkapcsolat koncepcióját, minden percben fullasztja ez a kérdés. Szeretne egyszer házasságot, talán gyerekeket is, de a monogám párkapcsolati formát jelenleg egy internalizált társadalmi nyomásnak érzi, ami talán sosem volt az ő belső igénye. Az orosz férfi, akivel vigaszdíjként elmegyek randizni maga sem tud szerbül. A háború elől menekült ide, tartalékhadse-

regben van, de ha egyszer lesz vízuma, talán meglátogat Budapesten. A szex túlértékelt dolog, erről beszél, és én már itt tudom, hogy az önbizalomnövelő kalandomnak lóttek. Megmondtam a barátnőmnek előre, a szláv nők nem adják magukat könnyen, „de te nem szláv nő vagy, hanem egzotikus magyar szépség”, ezt írja vissza. Magyar vagyok, felezzük a számlát.

Még egy év eltelik és én nem akarok elmenni Szófiába. Ha hazajövök, lassan nem marad több kelet-európai ország, ahová menekülni tudok a sikertelen kapcsolatok elől. A nyár amúgy is túlértékelt dolog, az emberek egyenek dinnyét a klimatizált irodában és utazzanak el inkább télen. Arra jutok, öt év férfitoxot kell most tartanom, öt év múlva úgyis mindenki felesége leszek. Ennyi idő kell egy írónak ahhoz, hogy megírja az első három regényét, kiélje magát és készen álljon az elköteleződésre. Hogy úgy lépjen kapcsolatba, hogy nem gondol minden nap arra, hogy vajon milyen nőkről maradt le. Ennyi idő kell egy filozófusnak ahhoz, hogy elég pénzt keressen kertészkedéssel és el tudjon menni két év terápiára, hiszen nem lenne tisztességes úgy velem lennie, hogy közben nem tud kapcsolódni az érzelmeihez. Ennyi idő kell egy informatikusnak ahhoz, hogy rájöjjön, úgy is lehet kapcsolatban lenni, hogy nem áll még készen az apaságra. Öt év múlva ott lesznek mind az ajtóm előtt és hozzák az ötvenhármas méretű gyűrűt, és én mindnek igent fogok mondani. Még sírni is fogok, amikor letérdelnek elém. Aztán elviszem az összes gyűrűt egyszerre egy ékszerészhez, a ChatGPT szerint ez akár két és félmillió forintot is jelenthet nekem. Nem tudom, lesz-e pénzük ilyen drága gyűrűkre, számoljunk inkább egymillió forinttal. Mi az istent kezdek majd egymillió forinttal, nincsenek vágyaim. Nem tudom, mondjuk elmegyek majd Izlandra.

 Gáspár Sára 1999-ben született Szegeden. Prózát és kritikát ír, a FISZ Könyvek egyik sorozatszerkesztője.